

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
МАЙЧИНА КЛЕТВА

chitanka.info

Една жена имала две деца: момче и момиче. Братчето било по-голямо, сестричето — по-малко.

Жената била бедна вдовица — живяла от усилен труд, по чужди къщи работела. Дома се прибирала късно вечер, колкото да нахрани и приспи децата си, и в тъмни зори отново тръгвала по чужда работа.

Нямало кой да поучи децата ѝ на добро, затова те били лоши и немирни: биели се помежду си, лудували с чуждите деца по пътищата.

Когато братчето си направело въртележка от сух бучиниш, сестричето го издебвало и начупвало играчката на късчета. А щом сестричето излезе, тогава пък братчето разхвърляло наредените кукли и парцалчета. И почвали се пак гоненици, бой, писъци — нямало кой да ги разтърве, да им каже блага дума.

Ще се върне вечер майката им гладна, уморена, а те я посрещнат сърдити, оплакват се, клеветят се един друг. Понякога идвали при майката и чужди хора да се тъжат от децата ѝ.

Съветвала майката, хокала ги, а някой път плачела и люто ги кълняла.

Слушали я чуждите жени, думали ѝ:

— Недей, сестро, не кълни децата си, че майчина клетва стига човека и проваля го!

Ала нито децата, нито майката вземали от дума.

Един ден майката омесила тесто, запалила пещ и се приготвила да пече хлябовете. Децата все лудували покрай нея. По едно време скарали се, сборичкали се и прекатурили нощвите с тестото.

Ядосала се майката, провикнала се:

— Дано ви сполети да се чувате, но да се не видите никога, деца проклети!

И още недоизрекла клетвата си майката, станало чудо. Изгубили се мигом децата и вместо тях пред очите ѝ прехвъркнали две големи птици и кацнали отсреща на черницата. Те били кафяви, с черни петна и сиви пера по гърдите. И двете имали яки крила и дълги опашки. Ала едната недовиждала. Тя изперперкала като сляпа, спуснала се на близкия плет и се скрила там. Другата издула гуша и зачестила:

— Куку! Ку-ку! Ку-ку! — жално-жално викала тя, сякаш търсела някого.

Подире подхвъркнала и се загубила в близката гора.

През нощта се зачул гласът на друга, нечувана дотогава птица.

— Чуух! Чууух! — викала тя жално, като че се обаждала някому. Разбрала тогава майката, че това са нейните две прокълнати дечица — да се чуват, а да се не виждат никога.

Нарекли хората едното кукувица, а другото — чухал. Едната птица вижда денем, а другата само нощем. И до ден-днешен кукувицата хвърчи от дърво на дърво, гнездо не свива, рожби не отглежда — само кукува и търси по цял свят братчето си.

А чухалът ѝ отвърщаше нощем:

— Чух! Чу-ух! Чувам те, сестричко, ала очите ми не могат да те видят!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.